

Egy november Hollandiában

2011

Jóárt Krisztina

14.Gyp.

gyógypedagógiai asszisztens

A kezdetek

Tavaly történt az eset, amikor egyszer az osztályfőnököm beszélt erről a holland utazásról. Úgy voltam vele, hogy ha sokan jelentkeznek az osztályból, akkor én is megpróbálom. Hiszen mit veszíthetek? Tuti, hogy semmit!

Igen, akkor még fontos tényező volt számomra, hogy olyanok is jöjjenek velem, akiket ismerek. Azóta rájöttem, hogy annak is mennyi jó oldala van, hogy csupa ismeretlennel mehettem. Nagyon izgalmas volt ennyi különböző emberrel megismerkedni. Persze ezt az elején nem tudhattuk, hogy ki mennyire lesz érdekes. Ezért félve is mentem először nyár végén az angol felkészítőre, nem nagyon tudtam mire számíthatok.

Azt kell, hogy mondjam, hogy az angoltól való félelmemen kívül minden más aggodalmam elszállt. Már elsőre mindenki nagyon szimpatikus volt. Az angolról is azt gondoltam persze, hogy ezért vagyok itt, hogy felkészüljek. Nagyon élveztem minden nap a felkészítőket. Tényleg! Éreztem, hogy hasznos és a többiek társaságát is élveztem. Persze voltak kisebb, nagyobb hullámok, de végül mindannyian felfrissítettük az angol tudásunkat. Bennem még mindig maradtak a végére félelmek, de ez a kint létünk alatt megszűnt. A nyelvórák hada után egy kis szünet következett a felkészülésben. Illetve otthon mindenki annyit készülhetett, amennyit csak szeretett volna, mind nyelvileg, mind pedig testben és lélekben. Én is ezen voltam.

Aztán ősszel jöttek a kulturális és lelki felkészítők. Én ezeket is élveztem! A lelki felkészítés nagyon változatos feladatokból állt. Azt mondhatom, hogy a hangsúly egymás megismerésén volt, és ez meg is történt. Ki mennyire engedte, de azért már valamivel többet tudtunk egymásról. Persze az angolosok közül már volt, akit jobban ismertünk, de itt már a németesek is terítéken voltak. Ezeken az összegyűléseken beszélgettünk, mókáztunk és mindenféle izgalmas feladatot kaptunk. Megtudtuk kinek, mi áll az értékrendjében legelöl, mely tulajdonságot tartja fontosabbnak, kedvenc dolgokról is esett szó és még sorolhatnám. Maradjon titok mi minden derült még ki!

Aztán további okosodás, okosítás következett. Kulturális tekintetben is megismerkedtünk Hollandiával. Kicsit még a nyelvükbe is belekóstoltunk, hát nem egy egyszerű dolog az biztos. De azért mi igyekeztünk. Mi magunk is közelebbről megismerkedhettünk egy-egy Hollandiához kapcsolódó témával. Én személy szerint nagyon

örültem a magam kis feladatának. Vincent Van Gogh-ról kellett egy prezentációt tartanom. Nagyon kedvelem őt ezért örömmel vettem bele magam életének részleteibe. Mivel életem első prezentációja volt (Szégyen szemre, vagy nem? Nem tudom, de eddig nem volt ilyesféle tapasztalatom még) eléggé izgultam. Pedig nem volt nagy közönségem, de szerettem volna jól teljesíteni. Végül mindenki nagyon érdekes előadást tartott. A végére tehát kerekesebb lett a kép. Út közben kovácsolódni kezdett a csapat és egyre több szó esett arról, hogy mi is lesz kint. Ki mit hoz, mi fér be a bőröndbe, vagy éppen mi az, amit itthon kellene hagyni? Barátok, macskák, pirító...

Így indultunk tehát útnak. Nem tudtuk biztosra mi vár ránk a távolban, de azt tudtuk, hogy igyekeztünk felkészülni! Na de majd kiderül, ha odaérünk, és ha ott leszünk. Az utazásunk előtti napokban nem éreztem még előnyét a sok felkészülésnek, de akkor azt hiszem csak épp eluralkodott rajtam minden más izgatottság. Ott már egészen másként éreztem magam és elő tudtam kapni egy-egy morzsát abból, amit a felkészítőn tapasztaltam.

Jövünk!

Nem mondom, hogy november 6-án hajnali fél4-kor ezzel a felkiáltással robbantam ki az ágyból. Persze izgatott voltam, de azért a robbantam kifejezés mégsem találó. Inkább kászálódásnak mondanám, de azért sikerült időben elindulni. Félttem nagyon, hogy elkésünk, pedig tudtam, hogy nem fogunk. Végül igen, időben érkeztem a reptérre! Életem első repülését élhettem át. Voltak kritikus pillanataim, de mindent összevetve felejthetetlen élmény volt!

A leszállás után már nagyon vártuk, hogy mehessünk és körbenézhessünk. Mindent látni akartunk. Volt is rá elég időnk mielőtt a szállásra indultunk. Sneekbe délután érkeztünk meg. Ott is szétnézhattünk kicsit. Még mindig nem tudtuk, hogy milyen is lesz a mi kis lakóhelyünk. Végül persze azt is megláttuk. Igen, hát egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek a képek alapján elképzeltem. Én úgy gondolom, örülhetünk, hogy találtunk egy ilyen helyet. Egész kevés dolgot leszámítva minden rendben volt. Elég nagy volt a konyha és a közös területünk is. Igaz, a fürdőszobával akadtak problémák, de a végére már belejöttünk a sorba állásba, és a zuhanyzóra való rástartolásba. A kertben egy kis plusz dolog is várt ránk. Egy igazi és jól működő trambulin! Azt hiszem mi ki is használtuk a hely lehetőségeit.

Ugráltunk, főztünk, filmeztünk a közös részben és beszélgettünk. Mindenki sikeresen talált magának szobát és szobatársat.

Megkezdtük tehát az utazásunk. Az első napokban ismerkedtünk a városokkal, emberekkel, iskolákkal, közlekedéssel. No igen, a közlekedés, vele kapcsolatban volt mit megismerni. Ki kellett tapasztalnunk, hogy mire kell figyelni ennél az érdekes kártyás módszernél. A legfontosabb, amit megtanultunk, hogy olyat ne csinálj, hogy becsekkolsz, de ki már nem! Azzal még esetleg lehet próbálkozni, hogy ki sem és be sem, de inkább legyünk becsületesek. Kaptunk ugyanis egy kártyát, amin pénz volt, mint egy bankkártyán. Ezt a kártyát kellett minden fel-, és leszállásnál hozzáérinteni egy géphez, amely a megtett kilométerek számának megfelelően vont le pénzt arról. Tehát a közlekedés teljesen másként megy ott, mint itthon. Persze sok minden működik még másként, többek között az oktatás is.

Az oktatásról is sok dolgot megtudtunk. Tartottak nekünk előadást róla. Nagyon kellett figyelni, hogy, amit angolul mondanak, azt előbb tudjam lefordítani magamban, majd pedig juttassam el az agyamig és értsem meg. Szerencsére nagyjából sikeres voltam ebben. Bár el is fáradtam a nagy figyelésben. A sok iskolalátogatás által csak még érthetőbbé vált a rendszerük. Kicsit beláthattunk a kulisszák mögé. Igazán érdekes volt látni, hogy miként tanulnak a diákok. Milyen helyen és milyen környezetben. Nagyon modern volt az összes iskola, amiben jártunk. Itt volt lehetőségünk ismerkedni is az ottani diákokkal. Beülhettünk angol órákra, kommunikációs órákra és főztünk is velük. Az angol óra tanulságos volt azt hiszem számukra is és számunkra is. Mindenki volt azért egy kis félelem, én úgy éreztem. Nem tudtuk mit gondolhat a másik, de jól elbeszélgettünk azt gondolom.

A sorozatos iskolalátogatások az első napi ebédkérdésünket is megoldották. Amellett, hogy mindenhol színvonalas körbevezetést és tájékoztatást kaptunk, egyes helyeken ebédre is invitáltak minket. Leeuwardenben például magától az igazgatótól tudhattuk meg, hogy a hollandok, hogyan és mit ebédelnek. A leeuwardeni iskolán kívül meglátogattuk a drachtenit is. Itt egy művészeti szakos osztály órájába leshettünk bele. Nagyon kedvesek voltak, ugyanis készültek nekünk meglepetéssel. Tartottak egy kis kézműves foglalkozást. Mindenki készíthetett krumpli nyomdából képeslapot. Nagyon megörültem ennek, hiszen ilyet utoljára talán az óvodában készítettem. Hiába voltam, annyi helyen iskolában gyakorlaton, ez mindig kimaradt. Sajnos kiderült, hogy a képességemet elvesztettem, így egy elég vicces remekmű lett belőle. A plusz az egészben az volt, hogy haza is küldték nekünk ezt a lapot, amit készítettünk. Én kicsit szégyelltem magam, amiért ilyen munkát adok ki a kezeim közül, de biztos voltam benne, hogy a családom ezt is értékelni fogja. Így is történt, ugyanis mikor hazajöttem Anyu lelkesen hozta elő a szobába, hogy nézzem mit kaptak. Én persze kint izgultam, hogy megérkezett-e hozzájuk, mert akármikor kérdeztem, választ nem kaptam sosem. Ki érti ezt? A lényeg, hogy megvan.

Azonban az első héten nem csak iskolákat látogattunk. Megtekintettük a leeuwardeni kórházat is. Ez igen érdekes volt azt hiszem mindannyiunk számára, még akkor is, ha nem terveztünk a jövőnkét kórházi környezetben. Nagyon modern és tiszta kórházi látvány fogadott minket. Lehet, hogy közrejátszott benne az, hogy nem betegként voltam ott, de nem

tört rám azonnal semmi féle rettegés vagy hasonló. Ami azért a legtöbb esetben nem jellemző rám. Megmutatták nekünk a gyermekosztályt és a fogorvosi részleget is. Na, jó, a fogászos dolgok már azért itt is rémisztőek voltak, számomra. Mondanom sem kell, hogy a fogász társaim egészen más érzésekkel, gondolatokkal szemlélték a fűrőkat, fogókat és a többi eszközt. Kinek, mi áll közel a szívéhez. Én inkább egy másik napon éreztem hasonló. Amikor is egy gyógypedagógiai intézményben jártunk.

Itt azért volt egy kis rémület, hiszen feladatot is kaptunk. Mindenkinek egy sérült személlyel el kellett mennie, sétálni, forró csokit inni. Mivel még egyikünk sem járt hasonló környezetben, így a többiek is és kicsit én is meg voltunk ijedve. Engem inkább a kommunikáció hiánya zavart meg, de végül nem volt gond. Megszoktuk hamar a helyzetet és azt hiszem mindenki jól boldogult a maga kis párjával. Ez is tapasztalat, és élmény volt mindenki számára. Egy teljes kis falu volt a sérültek számára, külön iskolával, uszodával és közös ebédlő résszel. Mi ebbe a közös részbe kísértük át őket forró csokizni, de előtte kicsit körbejártuk az intézményt. Ez is nagyon otthonosan és színesen volt berendezve, hogy kellemes hangulat uralkodjon. A dolgozók is nagyon kedves voltak.

Az első szombatunkon nagyon jó program várt ránk. Azt hiszem, az egyik legvidámabb napnak mondhatom. Találkozhattunk Sinterklaas-al, a holland mikulással. Reggel korán érkeztünk meg a bázisára, ahol már nagyban folyt a készülődés. Sinterklaas Fekete Péterével együtt Spanyolországból érkezik Hollandiába. A Fekete Péterek, feketére festett fehér emberek, a segítők. A krampuszok szerepét töltik be. :) Sinter Klaas minden évben körbehajókézik a csatornákon és útja végén a gyermekek közé merészkedik. Nagy felhajtás közepette bárki találkozhat vele. Mi igazán kiváltságosnak érezhettük magunkat, hiszen beleshettünk a színpalak mögé. Megtudtuk, hogyan lesznek feketék a Péterek. A sok kifestett ember között kicsit mintha félttem volna, volt bennem egy kis gyermeki izgatottság. Azt hiszem ez mindenkire elmondható volt. Úgy vártuk a nagy piros ruhás bácsit, mint alsóban. Éés igen, megérkezett hozzánk is és az összes kis lurkóhoz is a városban. Indulás előtt belesett hozzánk, és még ajándékot is kaptunk tőle. Persze egy szép éneklésért cserébe! Miután mindenki kezdte elhinni, hogy személyesen találkoztunk Sinterklaas-al, el is indultunk a nagy hajóútra. Szerencsések voltunk, mert az ajándékokat szállító hajóról integethettünk a parton álló gyermekeknek és szüleiknek. Fergeteges élmény volt! Felszálltunk a hajóra a Fekete Péterek és egy csapat dobos társaságában. Mindenki izgatott volt. Megszólaltak a dobok és a hajó elindult. Innentől kezdve levakarhatatlanná vált a mosoly mindenki arcáról.

Végül másfél óra hajókázás után Sinterklaas és mi is kikötöttünk és elhagytuk a hajót. A gyerekek és az egész város lázban égett aznap. Egész karnevál volt, ahogyan körbevonultak a városon, az artisták, a zenészek, az ajándékok és Sinterklaas a fehér lován. Végre megérkezett Spanyolországból és teljesíti a holland gyerekek kívánságait! De vajon a miénket is fogja? ;)

Nagyon nagy élmény volt tehát számunkra az első hét, ez a különleges szombat volt a megkoronázása. Az első vasárnap pihenéssel telt. Munkanaplót írtunk, beszélgettünk, filmeztünk és vártuk, hogy kezdhesük a gyakorlatot. Ez az izgalom még hátra volt.

Gyakorlás

A második héttől beindult a gyakorlat. Mindenki a saját tanulmányainak megfelelő területre ment. Én és a gyógypedagógiai asszisztens párom Drachtenbe kerültünk egy Montessori iskolába.

Először még számunkra is idegen volt minden. A hely, a környezet, az emberek és még maga a rendszer is. Nem nagyon tudtuk miről is lesz itt szó. Persze hallásból ismertük a módszert, de pontos információink nem voltak.

Egy kedves hölgy üdvözölt minket reggel az iskolában, aki az igazgató nő volt. Már is beinvitált minket az egyik osztályba, hogy akkor ma itt leszünk. Kicsit meglepődtünk, hogy mindenféle felvezetés nélkül betettek minket egy csoportba, de végül megtaláltuk a helyünket. Próbáltunk a csoporthoz tartozó tanártól és a gyerekektől is megtudni információkat. Így a nap végére kicsit kivilágosodott bennünk a kép.

Hollandiában igen elterjedt módszer ez a Montessori, itthon annyira nem. A pedagógiai módszer lényege: „*Segíts nekem, hogy magam csinálhassam!*” Azaz a gyermek maga oldja meg a feladatokat, önállóan tanul, saját magának osztja be az idejét. A pedagógus csak irányokat ad neki

A gyakorlat alatt rengeteg tapasztalatra tettünk szert. Sok újdonságot láthattunk. Az iskola épülete gyönyörű, a dolgozók pedig nagyon aranyosak. Az intézmény integráltan oktat

látásfogyatékossgal élő tanulót. A gyerekek fél 9-re érkeznek az iskolába és délben hazamennek ebédelni. Az ebédszünet 1 órás, aminek letelte után mindenki visszatér, és délután 3-ig folytatják a tanulást. Ebben az intézményben, ahol mi voltunk összesen 5 csoport van. Az egyikben óvodás korú gyermekek, két csoportban 6-9 évesek és szintén két csoportba 8-12 évesek. Az ismereteket leginkább oktatófilmekkel szerzik meg a diákok, amiket internetről töltenek le a pedagógusok. Az óvodásoknál a legszembetűnőbb különbség az, hogy nem alszanak délután. A napirendjük pedig minden csoportban sokkal kötetlenebb, mint a normál rendszerű iskolákban. A pár hetes ott tartózkodás alatt észleltem előnyét is, és hátrányát is a Montessorinak. Számomra meglepő, hogy ennyire önállóan dolgoznak a tanulók, és mindenki tényleg tanul. A pedagógus háttérbe húzódik, a gyermekek bármikor kérhetnek tőle segítséget, de nem ő adja át a tudás egészét. Az eszközök is nagyon sokfélék. Többnyire fából készülnek. Érdekes volt figyelni a diákokat, ahogyan használják ezeket.

Az első héten minden csoportot megfigyeltünk. Beleláthattunk az egész intézmény működésébe. Játszottunk, tanultunk a gyerekekkel. Kísértük is őket testnevelés órára, mert a tornaterem egy másik, közeli épületben volt. Ilyenkor együtt átsétáltunk, átöltöztünk és egy testnevelő tanár megtartotta az órát. Aztán egy gyors öltözés és már mentünk is vissza az iskolába.

Az első gyakorlati héten még inkább csak megfigyeltünk. A következő hetektől azonban egy csoporthoz jártunk csak. Így jobban összeszoktunk a gyerekekkel és a pedagógusokkal is. Ez nagyban segítette mindannyiunk munkáját.

Eljött a második szombatunk. Ismét izgalommal teli programot szerveztek nekünk. 3 féle járművel közlekedtünk azon a napon. Először is autóval és komppal megközelítettük Ameland szigetét. Egyszerűen mesés ez a sziget!!! Biciklit béreltünk és úgy jártuk be. Sajnos minden szegletébe nem jutottunk el, de én többször is úgy éreztem magam, mintha egy filmnek a díszletében tekergőznénk. Megnéztünk egy szoborparkot, itt volt egy érdekes szobor, melyet a szigeten talált szemétből készítettek gyerekek. Érdekes volt, számtalan cipő, szemetes zsákok és mindenféle apróság volt látható azon a szobron. Nem is gondolná az ember, hogy milyen nagy mennyiségű és sokféle szemetet tud maga után hagyni. a szoborparkot elhagyva a tengerpart felé vettük az irányt. Lovak, tehenek üdvözöltek minket az út széléről. Az időnk is nagyszerű napsütéses volt! A tenger láttán elállt a szavunk, ameddig csak a szem ellátott kékség volt. Az ég összefolyt a tengerrel. Homok és kagyló

borított mindent. Azonnal szaladtunk fotózni, gyűjtögetni vagy épp csak hallgatni a tenger morajlását. Szépséges volt.

Miután kinézelődtük magunkat elindultunk az egyik kis faluba, hogy ott is körbenézzünk. Útba esett egy igazi holland malom így azt is kihúzhattuk a lefényképezendő látványosságok listájáról, ugyanúgy, mint a fríz lovat testközelből. ☺ Mikor beértünk a faluba, a holland kísérőink meghívtak minket enni. Nagyon finom halat kaptunk, nagyon finom szósszal. Sajnos sem a hal, sem pedig a szósz nevét nem tudtam megjegyezni, de elég ha azt tudom, hogy ízlett! Hazaindulásunk előtt kaptunk még egy kis időt császkálni. Én bejártam a kis falut. A szabad idő letelte után visszatekertünk a kikötőbe, érzelmes búcsút vettünk a biciklinktől és a szigettől is. Köszönjük, ismét nagyszerű napunk volt!

A második gyakorlati héten már több dolgot csináltunk. Készítettünk dekorációt ablakra, ezzel elég sokat bíbelődtünk. Egy holland tanuló lány, aki szintén gyakorlaton volt ott, ő segített nekünk. Így alkalmunk nyílt arra, hogy gyakoroljuk a nyelvet. Együtt próbálkoztunk, mind hármunknak jól jött ez a lehetőség azt hiszem. A munka közben kicsit jobban megismerhettük ezt a lányt, szert tettünk egy új kapcsolatra. ☺ Sinterklaas táncot is tanultunk és sinterklaas sütit is sütöttünk. Azóta én az utóbbival itthon is megpróbálkoztam és örömmel töltött el, hogy egészen jól sikerült.

A napok elteltével a gyerekek is egyre kedvesebb tekintettel néztek ránk, így könnyebben tudtunk nekik segíteni. Például készítettünk Sinterklaas bábút, színes papírból és wc papír gurigából. Zászlót is díszítettünk. Úgy, ahogy megértettük egymást, kézzel, lábbal. Habár van a gyerekeknek angol órájuk, már az ovis csoportban. Ennek köszönhetően elég sok alapszót és alapmondatot tudtak, amit előszeretettel használtak is a közelünkben. Nagyon udvariasan sokszor megkínáltak minket teával és kávéval, ezt persze mindig angolul tették. Így telt el tehát a második gyakorlati hét. Egyre jobban magunkénak érezhettük az iskolát.

Következett az utolsó előtti szombaton meglátogattuk Amszterdamot. Én nem is tudom, hol kezdjem az élménybeszámolót. Hosszú út vezetett Sneekből. Odafelé izgatottan ültem a vonaton és szemléltem a tájat. Közben az járt a fejemben, hogy mit is fogunk mi abban a hatalmas városban csinálni? Mit is szeretnék igazán látni

Hát mondanom sem kell, hogy az általunk itt eddig megismert és tapasztalt nyugalom, Hollandiának ezen városában nincs meg. Olyan ember tömeg és forgatag volt, amelyet én még sosem láttam. Először elsétáltunk együtt arra a helyre ahová a találkát beszéltük meg. Délre

értünk kb a térre, és akkor a Tanárnő azt mondta, hogy este 6-kor ugyanott találkozunk. Addig mindenki mehet amerre csak lát. Egy pillanatra lefagytam. 6 óra? Mit fogok én addig csinálni? Az nagyon sok. Azonban amint elkezdett letelni az a 6 óra egyre jobban éreztem, hogy semmire nem elég. Amszterdam bevehetetlen fél nap alatt. Valaki állítsa meg az időt!

Először néhányan a Van Gogh múzeum felé vettük az irányt. Megmondom őszintén nagy dilemma volt számomra, hogy melyik múzeumot válasszam. De azt hiszem jó döntést hoztam. Nagyon tetszett nekem a kiállítás.

A művelődés után sétálásra, vásárlásra vettük a figurát. Sajnos később kicsit sietősre is. Út közben elég sokfelé szakadozott a társaság. Kinek épp min akadt meg a szeme. A város gyönyörű! A házak, a kis utcák, a csatorna, a rengeteg bicikli.

Ahogy sétáltunk a városban, egyre csak az járt a fejemben, hogy milyen lehet itt élni. Nem tudom, lehet, hogy ezt elképzelni nem lehet. Ez valami egészen másféle élet. Minden nap ennyi ember és ilyen nagy nyüzsgés. Néhány részen már azt éreztem, hogy most fog beszipantani a tömeg. Ez, ami számomra félelmetes volt. Az a sok, és sokféle ember. Valamiért azonban megtetszett nekem ez a sokféleség, hogy mindenki máshogyan különleges. Voltak persze kevésbé tetsző dolgok, de az eltörpült számomra minden más jó mellett. Furcsa belegondolni, hogy órákat sétáltunk és már nehezen vitt a végére a lábam, de nem akartam, hogy 6 óra legyen. Otthon is szoktam érezni, de itt is egyre gyakrabban megesik, hogy bizony 24 óra nem elég. Nekem nem.

Azonban az órák száma nem növekedett, míg a napok száma sajnos egyre jobban csökkent. Még egy pihis vasárnap és már el is jött az utolsó hét. Egyre jobban kiült mindenki arcára a „*nem akarok hazamenni*” arckifejezés. Megismertük egymást és a helyet is. Ott voltunk, együtt, jól éreztük magunkat, nem nagyon szerettünk volna hazajönni, persze mindenki hiányzott, akit itthon hagytam!

Irány haza!

Az utolsó hét már igen ennek a két szónak a jegyében telt. Ajándékok, búcsúvacsora. Mi még búcsúzól a gyakorlati helyünkön minden csoportnak előadtunk egy prezentációt Magyarországról. Ezt mindenki nagyon élvezte. Mi magunk is meglepődtünk, hogy milyen érdekesnek találták az ételeinket, vagy a népviseleteinket. A nyelvi különbségek miatt főleg

képekkel és zenével töltöttük meg az előadást. Mondtunk azért néhány mondatot angolul, amit a kisebb csoportoknál a pedagógusok lefordítottak a gyerekeknek. Jó érzés volt látni, hogy mennyi gyermek érdeklődését fel tudtuk kelteni!

Az utolsó gyakorlati napunkon búcsút intettünk a Montessori iskolának. Adtunk ajándékot a velünk igen sokat foglalkozó személyeknek és siettünk haza, hiszen munka várt ránk. Ugyanis búcsúvacsora készült. A kedves Hollandjainkat invitáltuk vacsorára, melynek menüje gulyásleves volt. Együtt készültünk a nagy estére. Azt szeretttük volna, ha jól sikerül és mindenki nagyszerűen érzi magát. Én úgy gondolom az étel nagyon jól sikerült. Ízlett mindenkinek, jó ízűen fogyott utána egy kis itóka is. A vacsora végén megajándékoztuk a vendégeinket, majd egy részétől igazán érzelmes búcsút vettünk. Voltak azonban néhányan, akik ott maradtak velünk és mulattunk kicsit. Kieresztettük az egy hónapos gőzt és kitáncoltuk, kinevettük magunkból. Persze nem dajdajoztunk akkorát, de én is jól éreztem magam. Ekkor kezdtem érezni, hogy valóban vége.

Őszintén szólva a végére már én sem annyira akartam hazajönni. ☺ Még ma sem érzem, hogy ez egy hónap volt. Olyan, mintha csak egy hétig lettem volna távol. Persze voltak kritikus pontok, kinek nincsenek, de hamar eltelt, mintha csak egyet pislantottam volna.

Az utolsó megmérettetés Hollandiában a prezentáció volt. Angolul kellett megtartanunk a holland közönségünknek. Mondanom sem kell, hogy mennyire izgultunk mindannyian. Olyan lámpaláz tört ránk, hogy alig mertünk belépni a terembe. Azért persze ezt az akadályt is jól vettük én szerintem. Sikerült elmondanom mindent angolul és nem sülttem bele nagyon! Ez nagy öröm volt számomra. Az előadás után még könnyes búcsút vettünk az újdonsült ismerőseinktől, majd hazaindultunk –Sneekbe haza – összepakolni. Ezt is nagy izgalommal tettük. Én személy szerint a bőröndöm súlyától rettegtem legjobban. Így hát, a lehető legtöbb ruhát magamra véve, álmos, de annál boldogabb hóemberként köszöntöttem a régen látottakat a repülőtéren. ☺ Örömteli volt a megérkezés, hiába nem akartunk még hazajönni. Itthon persze napokig ment a mesélés, és az élményfeldolgozás.

A hazajövetellel persze még koránt sem volt vége Hollandos ügyeinknek. Várt ránk még egy prezentáció, munkanapló, miegyéb. Végül azonban sikeresen érkeztünk el az utolsó kötelezettséghez, ehhez a beszámolóhoz, amit élményeim újraélésének és felidézésének segítségével fogalmaztam ki magamból. Nehéz volt nem minden apróságot szavakba önteni. Van még sok történet a tarsolyunkban, mindenkiében. A legtöbbet szívesen mesélem majd bárkinek!

Tényleg csak azt tudom így a végén is hangsúlyozni, hogy mennyi tapasztalatot és élményt jelentett ez mindannyiunk számára! Rengeteget tanultunk másoktól, másokról és magunkról is. Kiderült kihez, hogyan tudunk viszonyulni és mire vagyunk képesek társainkért és a nyugalomért. Visszagondolva valóban nagy hiba lett volna nem jelentkezni. Örülök, hogy megpróbáltam és éltem a lehetőséggel. Hiszen a lehetőségeink határoznak meg körülöttünk mindent, ezért is kell azokat kihasználni! (Egy kis bölcsesség mindenki számára!)